

Marineministeren (Ravn): Jeg vil gerne straks tage Ordet og skal da udtale ganske i Almindelighed over for den ærede Ordfører, at jeg i ikke ringe Grad er enig med ham. Først vil jeg nu vende mig lidt mod Andragendet, som jo ogsaa den ærede Ordfører begyndte med, og det glæder mig da virkelig meget, at han har set i det mindste en af de Fejl, der ere i dette Andragende. Jeg er ganske enig med ham i, at det næppe er skrevet i et roligt Øjeblik, men under stærkt Indtryk af Lidenskaber, saa at det er blevet lidt besynderligt i flere Henseender. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at der i Andragendet udtales, at en Søofficer efter 21 Maanedes Fart kunde blive Skibsfører. Disse 21 Maaneder skulle rettes til 53, som den ærede Ordfører ganske rigtig gjorde opmærksom paa, saa denne Omstændighed viser dog altsaa en lidt mangelfuld Overvejelse af, hvad man har villet fremsætte. I andre Henseender har der heller ikke været det rette Kendskab, skønt det ganske vist er noget mere uvæsentligt; saaledes naar man mener, at den Styrmandsundervisning, som Handelsmarinens vordende Styrmande skulle gennemgaa, i Almindelighed koster to Aars Læsning. I Gennemsnit er det nemlig fem Fjerdingsaar, saa at Andragendet ogsaa paa dette Punkt har en ikke ringe Fejl. Naar jeg saa gaar til selve de Forslag, som ere fremkomne fra de paagældende Bestyrelser, ere de ogsaa ret besynderlige. Der forlanges to Aars Styrmandstjeneste af den Søofficer, der skal sejle som Skibsfører, medens man derimod anser eet Aars Styrmandstjeneste for at være tilstrækkelig for den private Mand, der vil opnaa Skibsførerbevis. Det er dog mærkeligt, at Søofficererne skulle have dobbelt saa lang Tid. Men der er mærkeligere Ting endnu i Andragendet. Det forlanger to Aars Koffardifart af den Søofficer, som har gennemgaaet hele Søofficersskolen, og som vil sejle som Styrmand, men hvis en Kadet vil gaa denne Vej og er saa uheldig at falde igennem til Overgangsprøven, men blot bestaar i Navigation, kan han slippe med eet Aars Matrostjeneste. Altsaa den, der har gaaet hele Søofficersskolen igennem og har gennemgaaet begge Eksamener, skal have to Aars Koffardifart, medens den, der falder igennem paa Halvvejen, kan slippe for det ene, saa jeg synes, baade Motivering, Konklusionen og Andragendet i det hele taget ikke ere synderlig heldige; deri var den ærede Ordfører jo ogsaa enig med mig. — Vi komme nu til selve Sagen, og der skal jeg indrømme den

ærede Ordfører ikke saa lidt. Jeg erindrer, at det i gammel Tid, da jeg var ung, var saa umaadelig almindeligt, at Søofficerer førte Handelsskibe. Mangfoldige, ja, jeg tror næsten, de fleste af Førerne af vore Vestindiefarere vare Søofficerer, men endogsaa i senere Tid have Søofficererne ført Koffardiskibe i stor Maalestok, saaledes det forenede Dampskibsselskabs Skibe, der jo ere fuldstændig private Handelsskibe. Da nu denne Anmodning kom til mig fra det østasiatiske Selskab om disse tre Officerer, syntes jeg nok, at det var en stor Mundfuld, men det faldt mig virkelig ikke ind, at der skulde kunne komme en saadan Misfornøjelse derover i Koffardimarinens som sket. Da jeg erfarede dette, havde allerede de to faaet deres Orlov, og dem mente jeg ikke at kunne tage tilbage, men jeg holdt derimod den tredje tilbage. Havde jeg tidligere vidst, at der vilde komme en saadan Uvilje frem, vilde jeg have indskrænket mig til at tage een; det synes jeg nok, jeg kunde være med til. Det, som jeg nu vil sige, er, at jeg, ihvorvel jeg mener, at man ikke helt skulde opgive at lade Officerer faa saadanne Førerposter, hvortil de efter Loven have Adgang, og som ogsaa er en ikke ringe Øvelse for dem, dog for Fremtiden vil være meget nøjeseende med Tilstaaelsen af en saadan Orlov. I Virkeligheden sætter jeg den allerstørste Pris paa, at der er et godt Forhold mellem den kongelige Marine og Koffardimarinens, og det troede jeg ogsaa, at der var, og jeg tror egentlig ogsaa, at der har været, lige til denne Misfornøjelse opstod. Det gør mig derfor ondt, at der er kommet en saadan Misstemning, men jeg haaber, at den vil være forbigaaende, og at man nok vil komme til Ro igen. — Den ærede Ordfører regnede ud, hvor meget en Søofficer kostede, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i sin Tid kom til noget lignende, men jeg skal ikke komme ind herpaa. Hvis vi skulde ind paa dette Punkt, tror jeg nok, at man maatte indrømme, at det vilde være en hel Del; men jo mere kostbar en saadan Mand er, desto mere maa man dog i Grunden ønske, at han lærer, og det er jo dog lærerigt at have en saadan Skibsførerpost. Men jeg tror, at Udvalget i det hele taget og jeg se nogenlunde ens paa denne Sag, og jeg haaber derfor nok, at vi skulle komme ud deraf. Nu spurgte den ærede Ordfører endvidere, om der gaves et eller tre Aars Orlov. De have tre Aars Orlov. Der staar nemlig ikke i Loven, at det skal være